

Goudsterretje

Ergens heel ver weg achter de Sterren en de Maan werd een prinsesje geboren, bij Koning Zon, de oudste koning die er bestaat en die heerst over alle andere koningen die bij hem in de Kosmos wonen.

Heel lang geleden werden vele kinderen van Koning Zon gekroond als Onderkoning en kregen ieder een Galaxy om voor te zorgen. En niet alleen om voor te zorgen, maar ook om over te heersen, zodat al het leven daar liefdevol zou worden geleid. Elke Galaxy heeft een eigen planeet waar volop leven is, net als hier op de Aarde, met een prachtig sterrenstelsel eromheen. En al die Galaxy's komen uit bij Koning Zon. Hij is de Vader van al het Leven in en om ons heen.

***

Trots boog de koning zich over het paleis en keek liefdevol naar zijn kindje dat lag te slapen in een gouden wieg. Alleen zijn oog paste door het raampje. De koning was zo groot dat het hele paleis in zijn hand paste en als hij zich nog groter maakte paste zelfs de hele planeet in zijn hand. Want dat kon Koning Zon: zichzelf omtoveren.

Meestal liet hij zich zien als een grote, bewegende Zon met een lief, warm gezicht erin. Trots bekeek hij zijn kindje. Hij moest haar een naam geven, maar welke? Voorzichtig blies de koning een kus naar haar toe. Haar haartjes begonnen te wapperen en veranderden in goud. Langzaam

opende het meisje haar ogen. Mooi helderblauw, met een glimmend lichtje erin, het leken wel sterretjes.

Een dikke krekkel met een groen mutsje op keek haar verliefd aan en zwiepte heen en weer aan het gedrapeerde gordijn dat boven de wieg hing. Vogels, herten, konijnen en vele andere dieren keken nieuwsgierig naar binnen. Achter de deur van haar kamer stonden enkele hofdames stiekem te luisteren. Niemand mocht naar binnen zolang haar naam nog niet was uitgesproken. Vol trots keek de koning haar aan en zei toen: "Goudsterretje is jouw naam."

***

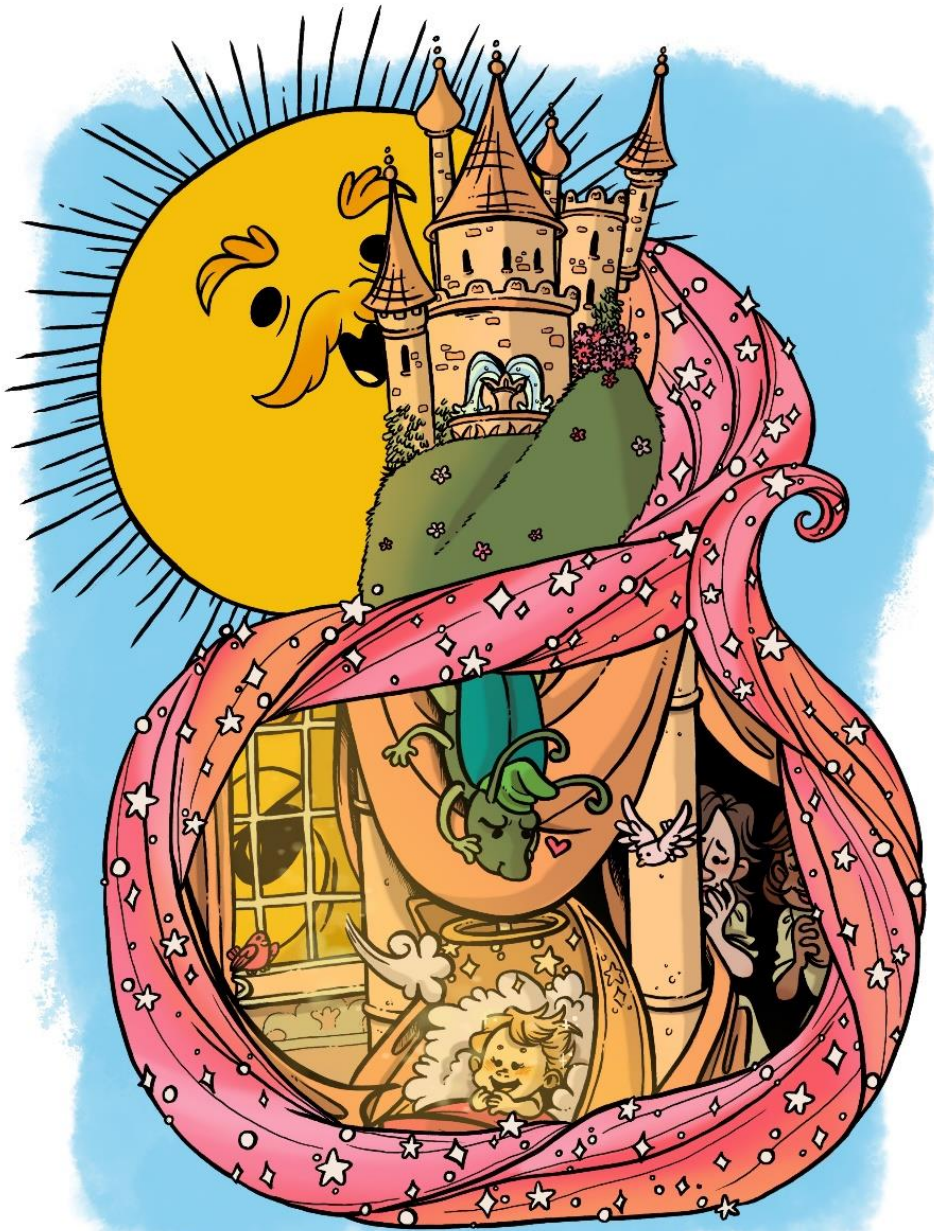
Na het uitspreken van haar naam vierde het hele paleis feest en iedereen danste in het rond. Behalve vier koningen. Zij waren druk met elkaar aan het ruziën op wie ze het meeste leek. Eerst werd ze door de Waterkoning bekeken en in een bad met Liefde gedoopt, wat haar licht, liefde en leven zou geven. Opgetogen riep hij: "Kijk! Die blauwe ogen heeft ze van mij!"

De Sterrenkoning keek hem verbaasd aan. "Echt niet," mompelde hij. "Ze heeft sterren in haar ogen, die kan ze alleen van mij hebben!"

Hij pakte zijn toverstaf en betoverde haar blauwe ogen met een magische kracht, die haar wijsheid, inzicht en kracht zouden geven.

"Mochten jullie willen," bromde de Maankoning geïrriteerd. "Ze is zo zuiver en licht, dat heeft ze van mij!"

Hij boog hij zich voorover en blies een straal van miljoenen diamantjes door haar heen, die haar Levenskracht

zouden geven. Vol trots keek hij naar zijn broers en stak verwaand zijn neus in de lucht, maar al gauw kwam de Hemelkoning aangelopen en haalde iets speciaals tevoorschijn. Bedenklijk liep hij om de wieg en bestudeerde de prinses nauwkeurig.

“Hmmm...” mompelde hij. Met grote, afwachtende ogen keken de broers hem aan.

“Ze lijkt op jullie alle drie,” zei hij wijs. De broers knikten tevreden, maar de Hemelkoning was nog niet klaar. Hij zette zijn brilletje op en liep nogmaals om de wieg.

“Ik zie alleen iets heel bijzonders en dat kan ze absoluut niet van jullie hebben, dat is onmogelijk...” voegde hij eraan toe. Hij schraapte zijn keel en zei toen trots: “Dat kan ze alleen van mij hebben!”

En zo gaf de Hemelkoning haar twee ‘Witte Vleugels’ die pas uit zouden groeien wanneer ze volwassen zou zijn, maar dan moest ze wel trouwen met een prins, anders zou ze sterven. Er was dus verder niets te zien aan dit prinsesje, ze zag er gewoon uit, wel had ze vier verborgen toverkrachten meegekregen.

Toen Goudsterretje geboren werd had Koning Zon aan ‘Krokkie’ gevraagd of hij haar wilde beschermen en bewaken. Krokkie was een dikke krekkel met een groen mutsje op. Hij was altijd bij haar en samen groeiden ze op. Soms deed hij verslag aan de koning en trad hij op als spion. Dat was niet altijd even makkelijk, want de prinses kon behoorlijk ondeugend zijn. En als ze hem dan met smekende ogen aankeek om haar vader niets te verklappen, smolt hij ineen. Hij was hoteldebotel verliefd op haar.

Door de jaren heen leerde hij haar zingen, dansen, en spelen op elk muziekinstrument. Muziek was zijn grootste passie! Bij elk feest in het paleis behoorden hij en zijn krekelfamilie tot het hoogste koor, iets waar hij dan ook super trots op was! Hij leerde Goudsterretje alles over de natuur en gaf haar les in alle kosmische wetten.

En zo groeide Goudsterretje op, vol liefde en vreugde. Ze was uitgegroeid tot een mooie, jonge vrouw met prachtige lange, gouden haren en een zongebruinde huid. Haar ogen schenen als twee magische sterren die bij elke stap een spoor van liefde achterlieten. Iedereen hield van haar. Ze voelde zich dan ook heel gelukkig. Ze zong met dieren, danste met bloemen en kon praten met de bomen. Koning Zon was dan ook heel trots op haar, maar nu ze ouder werd maakte hij zich zorgen. Goudsterretje was anders, anders dan de rest van zijn kinderen. Al haar toverkrachten waren volgroeid, behalve de laatste. Hij had inmiddels al veel prinsjes voorgesteld maar met geen enkele wilde ze trouwen. Ze werd niet verliefd en wilde ook niet verliefd worden. Dat had ze tegen Krokkie gezegd.

“Ik wil niet bij jullie weg, ik ben gelukkig hier,” vertelde ze hem keer op keer.

“Maar je hoeft toch niet weg, je kunt hier blijven wonen, samen met een prins,” antwoordde Krokkie dan verbaasd. Hij snapte er niets van.

En zo maakten alle koningen zich zorgen over Goudsterretje. Want wanneer ze niet zou trouwen met een prins, dan konden haar vleugels niet groeien en zou ze haar levenskracht verliezen.

Op een dag nodigde Koning Zon alle Onderkoningen uit en in een grote, schimmige ruimte bespraken ze een plan. Het was een geheime ruimte die ergens verborgen lag. Iedereen was aanwezig. De Water-, Hemel-, Vuur-, Ster-, Maankoning en zo nog vele anderen. Ze schoven allemaal aan, aan een lange tafel en gingen zitten op een stoel. De koning zelf zat op een hoge, gouden troon en luisterde aandachtig naar iedereen die iets wilde vertellen. Hij liet zich nu niet zien als een Zon maar als een grote, sterke man met een lange baard en een zonnekroon op zijn hoofd. Naast hem op zijn schouder zat 'Fenix', zijn raadgever. Een prachtige vogel met magische vleugels en een wijze blik in zijn ogen. Fenix was dan ook altijd bij hem. Het was inmiddels erg druk en rumoerig geworden.

"Dwing haar om te trouwen!" riep de Vuurkoning met een harde en luide stem.

En al snel volgden de andere koningen die hetzelfde riepen. Cobra, een lange, donkergrijze slang kronkelde langs hem heen.

"Waarom laat je haar zelf niet een prins zoeken in de andere Galaxy's?" sidderde hij.

De koning schudde zijn hoofd en keek peinzend voor zich uit. Hij wilde Goudsterretje niet dwingen om met een prins te trouwen. En om haar zelf een prins te laten zoeken buiten zijn Galaxy om? Nee... daar was ze te jong voor.

Bedenkelijk keek hij rond, totdat Fenix hem aantikte en met zijn snavel naar een wortel wees die uit de grond stak. Het was een levende wortel die alles in de gaten hield. Voorzichtig boog de wortel zich voorover en razendsnel trok de koning Krokkie onder de tafel vandaan. Met ingehouden adem en ogen die wel drie keer groter waren geworden dan

het groene mutsje op zijn hoofd, keek Krokkie angstig om zich heen. Zijn lijfje trilde en bibberde alle kanten op. Hij had een regel verbroken! Hij was niet uitgenodigd en had zich stiekem verstopt onder de tafel. Tussen de vingers van de koning in zwiepte hij door de lucht.

“Ik, ik...” stotterde Krokkie geschrokken, “ik ben mijn mutsje kwijt,” loog hij snel.

Koning Zon keek hem streng aan. Hij hield niet van leugens. Vliegensvlug trok hij het groene mutsje van zijn hoofd en gooide het weg naar de Vuurkoning waarna het in vlammen opging. Boos wees hij Krokkie de deur. Krokkie zakte ineen en keek verdrietig naar zijn verbrande muts. Met ingezakte schoudertjes verliet hij de geheime ruimte. Hij schaamde zich en voelde zich vreselijk kaal. Nog nooit had iemand hem zo gezien, zonder muts. Alle koningen keken hem boos na. Verdrietig liep hij langs de oever van het water, stopte even en boog voorover. Hij kon zichzelf zien in de weerspiegeling van het water. Gedurende enkele minuten bleef hij staan en staarde naar zichzelf. Vreselijk, dat rare hoofd, het leek wel een... ei! Hij probeerde zijn hoofd eraf te trekken maar hoe hard hij ook trok... het lukte niet. Stel dat Goudsterretje mij zo ziet, dacht hij bij zichzelf. Of zijn krekelfamilie? De gedachte alleen al bezorgde hem kippenvel. Het liefst wilde hij nu dood.

“Ik knip mijn vleugels eraf en dan spring ik van de planeet,” sprak hij zichzelf toe. En zo liep hij bedroefd het bos in, op weg naar de afgrond, hij zou nooit meer teruggaan. Urenlang liep hij rond en piekerde zich suf. De gedachte alleen al dat hij Goudsterretje nooit meer terug zou zien gaf hem een zwaar gevoel in zijn buik. Het leek wel alsof er een baksteen in lag. Wie moest haar beschermen en bewaken,

als hij er niet meer was? Wie moest haar redden wanneer ze weer iets ondeugends had gedaan? Wie moest haar sluiert vasthouden wanneer ze met een prins ging trouwen? Nooit meer zou hij haar stem horen. Of geknuffeld worden. Nooit meer kon hij met haar lachen, dansen, stoeien of spelen. Goudsterretje zou hem enorm gaan missen, dat wist hij zeker. Ze zou verdrietig worden en hem overal gaan zoeken! Bedroefd liep hij verder. Alleen... Goudsterretje wist dat niet.

Rondom de tuinen van het paleis danste ze vrolijk in het rond en zong een mooi lied. Ze wist niets van de geheime bespreking en was net klaar met het verzorgen van de bloemen in de tuin. Alle vogels dansten en zongen met haar mee, zelfs het water uit de fontein en de vissen sprongen blij door de grote vijver. De mooie hoge klanken van haar stem vloeiden over alles wat leefde en bereikten zelfs de horizon. En zo ook Krokkie, die inmiddels ver weg in het bos tegen een oude eikenboom aan lag te huilen. De oude Eik wapperde met zijn takken en genoot van het mooie lied dat hij hoorde. Plotseling boog hij zich voorover en keek door zijn grote bril naar beneden.

“Waarom huil jij?” vroeg de Eik.

Verdrietig staarde Krokkie naar beneden, hij schaamde zich nog steeds.

“Ik ben mijn mutsje kwijt,” snikte hij.

De Eik schudde alle kanten op van het lachen en vroeg hoe hij zijn muts was kwijtgeraakt. Eigenlijk wist hij dat al. Zijn wortels die onder de grond leefden groeiden overal en hadden hem alles al verteld. Krokkie zakte verder ineen. Nu

voelde hij zich nog bedroefder, maar de oude Eik kreeg medelijden.

Hij schudde wat bladeren van zich af en zei toen: "Luis-ter, mijn vriend, als ik al mijn bladeren verlies ben ik kaal... vreselijk! Ik kan niet lopen en ook niet vliegen. Ik kan alleen voor de lucht zorgen, verse lucht schenken, zodat jij leeft."

De Eik keek bedenkelijk naar beneden. Voorzichtig legde hij één van zijn takken op Krokkie zijn schouders en boog zich verder voorover.

"Als ik nu mijn wortels uit de grond trek en van deze planeet af spring, wie zorgt er dan voor jouw verse lucht? We zijn allemaal nodig, mijn vriend, elk leven." En zo sprak de oude Eik de krekel toe: "Ga terug en doe je taak!"

Vol schaamte liep Krokkie terug naar het paleis. Hij had wat takken verzameld en om zich heen geknoopt zodat hij eruitzag als een wandelende struik. Niemand die hem nu nog zou herkennen.

Ongezien strompelde hij naar binnen.

***

Inmiddels was het al avond.

"Krooooooooookie! Waar ben je toch?" riep Goudsterretje en ze rende door de tuinen. Ze had hem de hele middag nog niet gezien. Overal zocht ze, tussen de bloemen, de planten, in het paleis, onder haar bed, in en op de kast, maar nergens kon ze hem vinden.

Snel liep ze langs het paleis richting de grote vijver en keek bezorgd om zich heen. Waar is hij toch? Even knipperde Goudsterretje met haar ogen en een mooie felle licht-

straal vloeide eruit. Het was één van haar magische toverkrachten die ze van de Sterrenkoning had gekregen. De hele tuin werd verlicht en iedereen zocht mee, totdat er plotse-ling een wortel uit de grond schoot en richting het water wees. Het was een wortel van de oude Eik.

Voorzichtig keek Goudsterretje naar de aangewezen plek en tot haar grote verbazing zag ze Krokkie onder het water zitten, met een rietje in zijn mond. Hij was dan wel terugge-keerd naar het paleis, maar schaamde zich nog steeds, zon-der zijn muts. Snel haalde ze hem uit het water, droogde hem af, kietelde hem onder zijn armen, en vroeg wat er was gebeurd. Het afdrogen deed hem zeer. Het harde schild om zijn lijf was door het water helemaal verschrompeld. Snik-kend deed hij zijn verhaal.

Goudsterretje luisterde aandachtig en omdat hij zo eerlijk was vroeg ze aan Koning Zon of ze een nieuw mutsje mocht maken. En dat mocht...

En zo breidde Goudsterretje een nieuwe muts met één van haar gouden haren. Toen ze klaar was keek ze hem lief-devol aan.

“Dit zal ons eeuwig verbinden, Krokkie,” zei ze trots en gaf hem zijn nieuwe muts. Krokkie was helemaal opgeto-gen.

Hij sprong van de tafel en snelde zich naar de grote spie-gel die in de hal hing. Vol bewondering bekeek hij zichzelf. Hij keek keer op keer van voor naar achteren, van links naar rechts. Zijn mond viel helemaal open. Deze muts was nog mooier dan zijn oude en hij voelde zich weer de knapste krekkel van iedereen! Trots sprong hij op en neer en ver-dween razendsnel door de tuinen waar hij iedereen zijn nieuwe muts liet zien!

Goudsterretje keek hem giechelend na, want wat kon hij ijdel zijn. Ze dacht ze terug aan de momenten dat hij urenlang voor de spiegel kon staan wanneer hij was uitgenodigd om te zingen in het paleis. Er mocht geen kreukeltje, vlekje of pluisje op zijn kostuum zitten. Krokkie hield er zelfs een vergrootglas bij! Zijn tanden poetste hij wel tien keer en zijn schoenen liet hij wel drie keer reinigen op één dag! Niemand was zo ijdel als hij. En vlak voordat hij het podium op liep kon ze het nooit laten om te zeggen: “Volgens mij zit daar nog iets Krokkie... Draai je eens om?” Razendsnel sprong hij dan weer terug naar de spiegel.

Even dacht ze terug aan haar kleutertijd. Toen haar toverkrachten begonnen te groeien, en naarmate ze ouder werd, werden deze alsmaar sterker. Alleen Krokkie moest haar hierin begeleiden, want deze toverkrachten mocht ze niet zomaar gebruiken. Hier zaten ‘kosmische regels’ aan verbonden.

De eerste toverkracht die groeide was een ‘Lichtstraal’ die uit haar ogen scheen. Zo kon ze in het donker gewoon kijken.

De tweede toverkracht was een ‘Energieraal’ die uit haar ogen scheen. Hiermee kon ze bloemen en planten tot leven brengen.

De derde toverkracht was een ‘Zichtstraal’ die uit haar ogen scheen. Hiermee kon ze voorwerpen verplaatsen en laten bewegen. Maar... wanneer ze zou werken met groot verstand, zei Koning Zon altijd, en al haar Liefde in deze drie toverkrachten zou stoppen, dan zou er een vierde toverkracht groeien. Met deze kracht kon ze dan alles genezen wat leefde, voor zover dat mogelijk was.

Krokkie noemde het: "licht, leven en liefde... wijsheid, inzicht en kracht. De eindeloze Cirkel van het heelal. Wanneer je deze zes krachten bezit, plus de Cirkel, dan bezit je de 'Zeven Waardigheden' en ontvang je het 'Oneindige Leven'. Hierin zullen jouw Witte Vleugels omsmelten tot goud."

Alleen als kleuter was het best moeilijk om met deze toverkrachten om te gaan. Niet altijd ging dat goed. Menig potten, pannen, borden en glazen die kriskras door de keuken van het paleis vlogen. Stoelen en tafels die tegen het plafond aan knalden. Hofdames die alle kanten op renden omdat de bezemstelen en dweilstokken alle kanten op stuiterden. Het was namelijk niet zo moeilijk om dingen te laten bewegen, maar hoe kreeg je het weer stil?

Of er groeiden ineens bloemen en planten in een pan! En wanneer het wel lukte om een bord, pan of glas stil te krijgen in de lucht, dan viel het met een enorme snelheid regelrecht op de grond of boven op Krokkie! En dat laatste was meestal het geval...

Ergens was het een wonder dat hij nog leefde met die kleine botjes van hem; die braken zo snel. Dan liep hij weer met een gebroken been of arm, of hij zat onder de kneuzingen. En als kleuter had ze nog niet de vierde toverkracht om hem magische te kunnen genezen. Dat ontwikkelde zich later, toen ze ouder werd en al deze toverkrachten onder de knie kreeg.

Als kleuter kon ze ook niet stiekem midden in de nacht door het paleis of in de tuinen rondspoken, iets wat ze maar al te graag deed. Krokkie betrapte haar altijd met de magische Lichtstraal die uit haar ogen scheen, en als straf moest

ze dan honderd keer de kosmische regels lezen. Hij kon best wel streng zijn...

Met een glimlach keek ze hem na.

***

Alleen... de tijd drong. Koning Zon had net een plan gemaakt en riep Goudsterretje bij zich. Met een zorgelijke blik keek hij haar aan.

“Luister, mijn kind,” zei de koning liefdevol. “Het is belangrijk dat je gaat trouwen met een prins. Dan pas zullen jouw vleugels gaan groeien en kun je de Zeven Waardigheden ontvangen van het Oneindige Leven. De Gouden Vleugels. Wanneer jouw vleugels niet uitgroeien zal je levenskracht verzwakken en zul je sterven.”

Goudsterretje keek verdrietig omlaag. Dit laatste wist ze niet. Koning Zon keek haar bezorgd aan en sprak weer verder.

“De Waterkoning gaf jou licht, leven en liefde. De Sterrenkoning gaf jou wijsheid, inzicht en kracht. De Maankoning gaf jou levenskracht en de Hemelkoning heeft jou twee Witte Vleugels gegeven die pas uitgroeien wanneer je met een prins trouwt,” zei de koning en sloeg een arm om haar heen.

Bedroefd tuurde Goudsterretje voor zich uit.

“Dus als mijn vleugels niet uitgroeien ga ik dood?” vroeg ze zacht.

Koning Zon knikte.

“Daarom heb ik besloten dat je zelf een prins mag zoeken, je mag door alle Galaxy's heen. Fenix zal jou brengen.